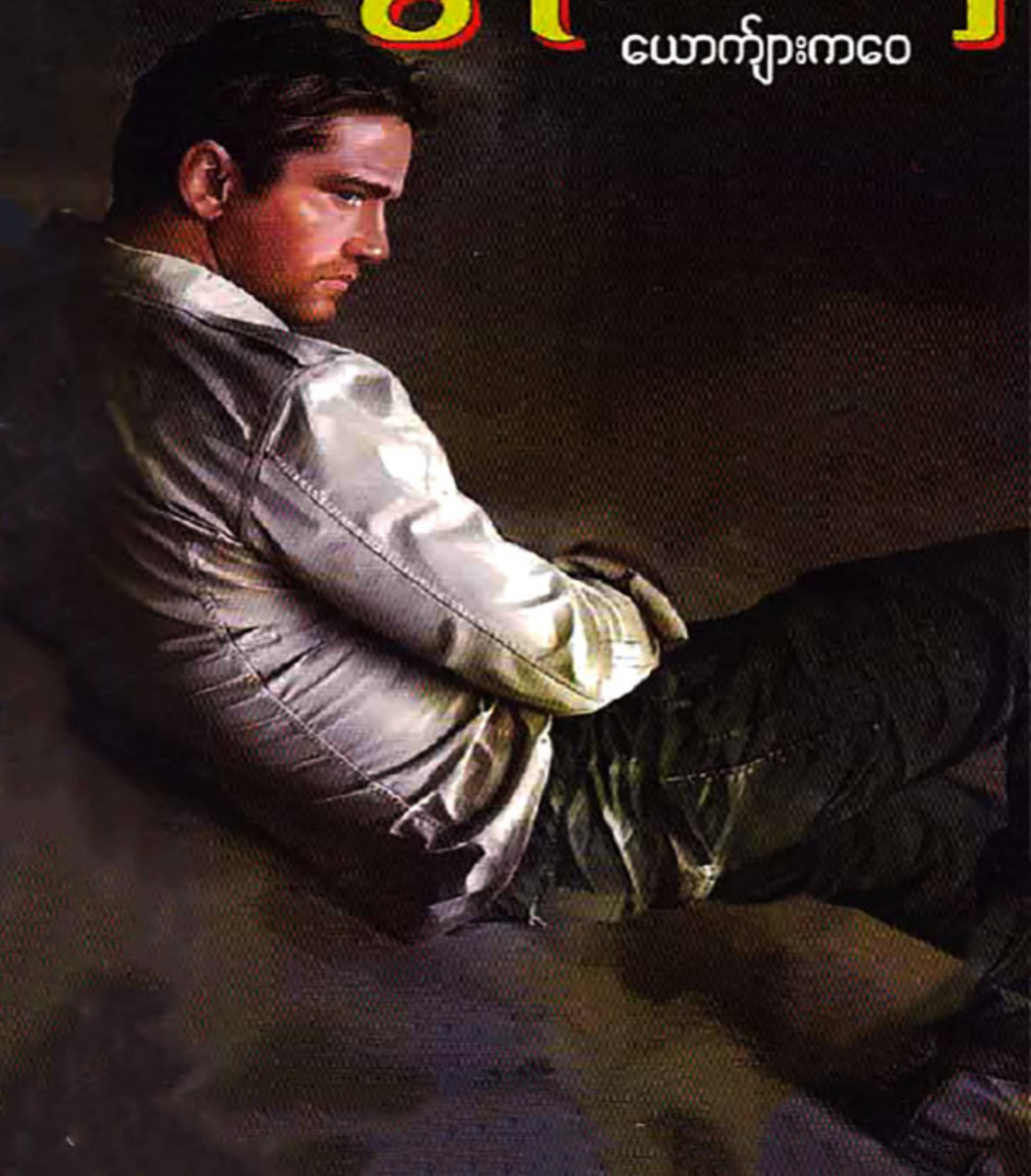




လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

လွန်တာမှီ

ယောက်ျားကဝေ



အခန်း(၁)

“ဘေးကိုနော်..ဘေးကို..ဘေးကို..”

“ဟာ..ဟာ..”

“အို..တိုက်ပြီ..”

“ဒေါင်း..”

“ဂျောင်း..”

“အမလေး..”

အော်သံနှင့်အတူ စက်ဘီးရောလူပါ လမ်းပေါ်ကို ဝုန်းခနဲလဲကျသွားသည်။ ။

“အား..အား..ရှင်ဘယ်လုပ်လိုက်တာလဲဟင်၊ အား နာလိုက်တာ..ကျွတ်..ကျွတ်..ဒုက္ခပါပဲ အဟင့်..ဟင့်”

လူကပါ စက်ဘီးနဲ့ ပါပြီး ချစ်သောမောင် တော်တော်နဲ့ ပြန်ထလို့ မရ။ ။ ပြောရရင် ချစ်သောမောင်ဆိုတာ မျက်နှာလေးက ဝင်းနှစ်နေအောင် တအားချစ်ဖို့ ကောင်းသလို ကိုယ်လုံးလေးကပါ ဖြောင့်စင်းတောင့်တင်းနေ တဲ့ ကောင်မလေး။

မောင် ဒေါပွပွနှင့် ငုတ်တုတ်လေးထ,ထိုင်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မောင့်ဘေးမှာ ဖင်ထိုင်လဲကျနေ တဲ့ လူတစ်ယောက်။ သူကလည်း အိတ်

တခြား လူတခြားလွင့်ကာ မျက်နှာလေးကပါ ရှုံ့မဲ့လို့ ။

“ရှင်..ရှင်..လူတစ်ယောက်လုံး စက်ဘီးနဲ့ လာနေတာတောင် မမြင်
တေ ဘုရားလ ဘေးဟ င်..ဟိုမှ ချ ရှင်ကြောင့် ကျွန်မထီးလည်း
ကိုင်းပြုတ်သွားပြီ..ဖိနပ်လည်း ပြုတ်သွားပြီ၊ ရှင်..လျော်ပေး..”

“ဘာကွ”

နုတ်ခမ်းလေး စူတင်းကာ မောင် လူးလဲထသည် ။

မောင် ထတော့ သူကပါ မကြည်မလင် မျက်နှာကလေးဖြင့် လိုက်ထ
၏။ မောင့်ကိုလည်း မကျေမနပ် လှမ်းကြည့်သည် ။

“ဒီမှာ ..ဒီမှာ မင်းဟာမင်း ပဲအပြည့်နဲ့ ထီးဆောင်းပြီး စက်ဘီးနင်း
လာလို့ ခုလိုဖြစ်တာ..လျော်လည်း မပေးနိုင်ဘူး၊ မကျေနပ်ရင် တိုင်ချင်
ရာသွားတိုင် ဒါပဲ..”

“အောင်မယ်..အောင်မယ်..ကြည့်စမ်း..”

မောင် ခါးကလေးထောက်ပြီး လက်မောင်းက အင်္ကျီစကလေးကို ဆွဲ
တင်ပစ်လိုက်တာလည်း အဆုံးထိ။
ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်လုပ်နေပြီးတော့ သူကပဲ ရန်ပြန်တွေ့နေလို
က်တာ မောင်ကပဲ ပဲအပြည့်နဲ့ ထီးဆောင်း ပြီး စက်ဘီးနင်းလာလို့ တဲ့ ။

ကြည့်ပါဦး..

သူများကို ပြောနေတာ အားမနာလျှာမကျိုး။

“ရှင်..ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ဟာ..ဘာပြောရမှာ လဲ၊ ဝင်တိုက်တာက မင်းဝင်တိုက်တာ၊ ဒီလော
ကထီးကြီးနဲ့ ကွယ်ပြီး စက်ဘီးကို ဒယ်ဒယ်နင်းလာတာ ငါရှောင်တဲ့

ဘက်ကို စက်ဘီးအတင်းကွေ့တော့ မတိုက်ဘဲနေပါတော့မလား၊
မင်းကြောင့်.. ဒီမှာ ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ မင်းကြည့်လိုက်ဦး..အိတ်လ
ည်း တခြား လူလည်း တခြား၊ ဟောဒီမှာ ဘောင်းဘီ ဖင်ခွကြီးလည်း ပြ
သွားပြီ..မယုံရင် ဟောဒီမှာ ကြည့်လိုက်”

“ဟာ..ဟာ..ရှင် တမင်အကျင့်ယုတ်ပြီး မျက်နှာလာပြောင်မနေနဲ့
နော်၊ ရှင်ဟာရှင် ဘောင်းဘီ ပြယုံ မကလို့ တခြားဘာတွေပဲပြပြ ကျွန်မ
နဲ့ လုံးဝမဆိုင်ဘူး ဒီလောက်အော်နေတဲ့ ကြားက ရှင် တမင်မဖယ်ပေး
ဘဲ သိသိကြီးနဲ့ ဝင်တိုက်လို့ ကျွန်မစက်ဘီးလဲသွားတာ၊ ရှင် အခုလျော်..
ထီးလည်း ကိုင်းပြုတ်တယ်၊ ဖိနပ်လည်း ပြုတ်တယ်၊ စက်ဘီးကယ်ရီယာ
လည်း နပ်တစ်လုံးပြုတ်ထွက်သွားပြီ..ကဲ..ကျေးဇူးရှင် ဒီကိစ္စကို ရှင်ဘ
ယ်လို ရှင်းမှာ လဲ”

“တောက်..ပြဿနာပဲကွာ..ဟား..”

“ဟာ..ရှင်..ရှင်..တောက်မခေါက်နဲ့ နော်”

“ဟေ့..ဟေ့..ဒီမှာ ..ဒီမှာ ငါ့ဟာငါ တောက်ခေါက်ချင်ခေါက်မယ်၊ မ
ခေါက်ချင်မခေါက်ဘူး၊ အဲဒါ.. မင်း ငါ့ကို ဘာမှ ဝင်ပြောနေစရာမလိုဘူး၊
ဟွန်း..ရုပ်ကလေးချောသလောက် စကားပြောတာလည်း မာသလား မ
မေးနဲ့ ..”

“ရှင်နော်”

“တောက်..မိန်းကလေးတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူးဆိုမှ ကွာ..”

“အောင်မယ်”

မောင့် မျက်တောင်ရှည်လေးတွေ ကော့တက်သွားရပြန်ပြီ။

“ရှင်..ရှင်လူကို စကားပြောတာ သေသေချာချာကြည့်ပြီးမှ

စကားပြောနော်..ရှင်က မိန်းကလေး တွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူးပြောရအောင် ကျွန်မ ရှင်နဲ့ အတင်းလိုက်ပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားနေလို့ လား.. ကဲ ရှင် လျော်မလား မလျော်ဘူးလား တစ်ခွန်းတည်းပြော..မလျော်လို့ ကတော့ ရှင့်နဖူးတည့်တည့်ကို ခဲနဲ့ ထုပြီးသား ပဲ”

မောင် ဇိုးဇိုးဇတ်ဇတ်နဲ့ ခဲတစ်လုံးကောက်ကိုင်ချိန်လိုက်တော့မှ ..

“မင်း..မင်း..တော်တော်စွာတဲ့ ကောင်မလေးပဲ၊ မျက်နှာလေးက ဒီလောက်ချစ်ဖို့ ကောင်းသ လောက်..”

“ဘာ..ဘာပြောတယ်”

မောင် တကယ်ပဲ ခဲနဲ့ ပိတ်ထုပစ်ချင် လာပြီ။

မောင့်ကိုများ မျက်နှာလေးက ဒီလောက်ချစ်ဖို့ ကောင်းသလောက်တဲ့

။

မောင်ဒေါပွနေတာ စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းထားလို့ မရ။

“ဟေ့..ဟေ့..မင်းနော်..ငါ့ကို ခဲနဲ့ ထုလို့ ကတော့ မင်းပါးလေးကို ဖက်နမ်းပစ်လိုက်မှာ နော်၊ မထုနဲ့ . မင်းဘာလိုချင်သလဲဆိုတာပဲ ငါ့ကိုပြော..”

“အောင်မယ်..”

မောင့်ပါးလေးကိုတောင် ဖက်နမ်းပစ်လိုက်ဦးမတဲ့ ။

မောင့်တစ်ကိုယ်လုံး ဖြန်းခနဲတုန်ကာ ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်စလုံး ရဲတက်သွားပြီဆိုတာလည်း မောင် သိလိုက်သည် ။

“ရှင်..ရှင်..”

မောင် အသားတွေလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်သည် ။

ဒီလူ ဘယ်ကလာတဲ့ လူလဲဟင်။ ဒီလူ့ကို ရပ်ကွက်ထဲမှာ လည်း မောင်တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးပါလား။

“ဟေ့..ပြောလေကွာ၊ နှုတ်ခမ်းကြီးကိုက်ပြီးတော့ ငါ့ကို ကြည့်မနေနဲ့..မင်းကျေနပ်အောင် ငါဘာတွေ ပြန်လုပ်ပေးရမလဲဆိုတာပဲပြော..”

“ထီးပြင်ခရယ်၊ ဖိနပ်ချုပ်ခရယ်၊ စက်ဘီးပြင်ခရယ် ရှင်ကျွန်မကို တစ်ခါတည်းပေးရမယ်”

“ဟွန်း..ဒါလေးများ လွယ်လွယ်လေး၊ ပျက်သွားတဲ့ မင်းပစ္စည်းတွေ အားလုံး ငါတစ်ခါတည်း ပြင်ပေး မယ်၊ ဒါဆို..မင်းကျေနပ်တယ်မို့လား”

“ဟာ..ရှင်ပြင်တတ်လို့ ကတော့ ပြင်စမ်းပါ..ပြင်စမ်းပါ”

“နေဦး..ဘာတွေပြင်ရမလဲဆိုတာ ငါကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ရောင်း”

“ဒေါင်း”

လဲကျနေတဲ့ စက်ဘီးကို မ,ယူကာ ကြည့်လိုက်တော့..

ဟွန်း..လွယ်လွယ်လေး ဒီလောက်လေးကိုများ ။

ထီးကလည်း ကိုင်းလေးတစ်ဖက်ပြုတ်သွားတာ။

ဖိနပ်ကလည်း သဲကြိုးတစ်ချောင်းပြုတ်သွားတာ။

အေးဆေးပါ..အေးဆေးပါ။

“ရတယ်..ရတယ်..မင်းခဏလေးပဲစောင့်..ဟုတ်ပြီလား”

“ဟင်..”

ခါးလေးထောက်ပြီး စွာနေတဲ့ ဟိုကောင်မလေး။

မျက်တောင်ရှည်ရှည်လေးတွေကို ကော့ကာ တအံ့တဩလေးငေးကြည့်လို့ ။ ဟွန်း..ငေးကြည့်တာ လည်း မပြောနဲ့ လေ။ သူလွယ်လာတဲ့ အိတ်ကြီးထဲကနေ ချင်ခနဲ ချမ်ခနဲ အသံတွေမြည်သွားအောင် ဆွဲထုတ်ချလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေက ဂွင်းတွေ ဂွတွေ ပလာယာတွေနဲ့ ဆူးချွန်တွေ ကော်ဗူးတွေ ကြိုးတွေပဲဖြစ်နေတာလေ။

ဒါကို အံ့ဩပြီး ကောင်မလေး ကြည့်နေတာပဲဖြစ်မှာ ပေါ့။

“ရှင်..ရှင်နဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေက..”

“ဘာလဲ..ဒါတွေမင်းမြင်လိုက်လို့ အံ့ဩသွားတာလား။ မအံ့ဩပါနဲ့ ၊ ငါက စက်ဘီး၊ ဆိုက်ကား၊ ဆိုင်ကယ်၊ ရေနံသေတ္တာ၊ အဲလ်ကွန်း၊ ဓာတ်ဖူးနဲ့ မီးဖိုပါမကျန်ပြင်စားလာတာ..ရေပိုက်လည်း ပြင်တယ်၊ ရေမော်တာလည်း ပြင်တယ်၊ ကဲ..ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းဟာတွေပျက်တာလောက်တော့ ဒီကကောင်က အေးဆေး.. အေးဆေး..လုံးဝအေးဆေး သိလား..ဟား..ဟား”

“ဘုရားရေ..ကြည့်စမ်း..”

ဒီလူလုပ်နေတာကိုကြည့်ပြီး မောင် အံ့ဩနေတာ မျက်တောင်ခတ်ဖို့တောင် သတိမရ။ ဒီလိုမျက်နှာ ဒီလို အသားအရေ ဒီလိုကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် မြင့်မြင့်မားမားလူတစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုအလုပ်တွေ လုပ်စားနေတာတဲ့ လား။

ဒီလူကိုလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ မောင်တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးခဲ့ပါ။

အိတ်ကြီးတစ်လုံးလွယ်ပြီး ဒီလူဘယ်က လာတာလဲ။

သူကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ပါ။

ကားလမ်းနဘေးက မြေကွက်လပ်ကျယ်မှာ သည် အတိုင်းပဲ ဖင်ချ

ထိုင်ကာ ဖိနပ်ပြတ်သွားတာကိုလည်း ပြန်ဆက်ပေးသည် ။ ထီးကိုင်းပြု
တ်သွားတာကိုလည်း ပြန်ချုပ်ပေးသည် ။ စက်ဘီးပျက်သွားတာလည်း
တစ်ချက် တည်းကောင်းသွား၏။

“ရှင်..ရှင်..”

ဖိနပ်ကလေးကို စီးကြည့်ပြီးတော့ မောင် အံ့သြနေသည် ။

စက်ဘီးပြင်လိုက်တာလည်း ခဏလေး၊ ထီးပြင်လိုက်တာလည်း လွ
ယ်လွယ်လေး။ ဒါ..ဒါဆို ဒီလူ သူ ပြောတဲ့ အတိုင်း ဒါတွေလုပ်စားနေ
တာပေါ့။

“ရော့..ဒီမှာ မင်းစက်ဘီး..”

“အို..ကောင်းသွားပြီ”

“ရတယ်နော်..”

“ရှင်..ရှင်..”

သူကတော့ ပြုံးပြုံးလေးလုပ်ပြီး နှုတ်ခမ်းကလေးကိုပါ မှဲသည် ။

“ဟွန်း..မင်း ငါ့ကို မအံ့သြပါနဲ့ သိလား၊ ငါက မြန်မာတစ်ပြည်လုံးကို
ပတ်ပြီး ဒီအလုပ်တွေ လုပ်စား လာတာ၊ အံ့တိုနေပြီ..အခု..နယ်မှာ လုပ်
ရကိုင်ရတာ မကောင်းလို့ ရန်ကုန်ကို တစ်ယောက်တည်း တက်လာ တာ
၊ ကဲ..ငါပြန်ပြင်ပေးတာ မင်းကျေနပ်တယ်မဟုတ်လား”

“ကျေနပ်တယ်..ကျေနပ်တယ်..”

မောင့်အသံလေးက ငေါ့တူးတူးအသံလေးမို့ သူ ချာခနဲလှည့်ကြည့်သ
ည် ။ သူ့အရပ်ကြီးက အရှည်ကြီးမို့ သူ့မျက်နှာကို
မောင်မနည်းပြန်မော့ကြည့်ရ၏။

“ကဲ..ကျေနပ်ရင် နာမည်လေးတော့ ပြောခဲ့..”

“ဘာပြောတယ်”

“မင်း..မင်းနာမည်လေး..မင်းနာမည်..ဒီရပ်ကွက်ထဲကို ငါစရောက်လာတဲ့ ခင်မင်မှု အမှတ်တရ လေးနဲ့ မင်းနာမည်လေးကို သိချင်လို့ ငါမေးနေတာ”

မောင် ဒေါပွသွားရသလို။

မျက်နှာလေးကပါ ရဲတွတ်သွားရပြန်ပြီ။

“ရှင်..ရှင်..ဘာခင်မင်မှုအမှတ်တရလဲ၊ မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ လူကိုရိသဲ့သဲ့လုပ်ဖို့ တော့ ရှင်လုံးဝ မစဉ်းစားနဲ့၊ ပါးကျွတ်ကျွတ်ကျိုးသွားမယ်နားလည်လား..”

“မင်း..မင်း..ရှပ်ကလေးချောသလောက် အပေါက်ကလည်း တော်တော်ဆိုးတယ်နော်၊ ဒါလေးမေးမိ တာ မျက်လုံးကြီးပြူး၊ နှုတ်ခမ်းကြီးကိုက်ပြီး ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား အော်နေစရာလိုလား..မင်းမခင်ချင်ရင် မခင်ချင်ဘူးလို့ ပြတ်ပြတ်သားသားပြောလိုက်..လူဆိုတာ သူကြင်မှ ကိုယ်ကြင်ပဲ၊ ဒီကကောင်ကလည်း ဆောရီးပဲ..”

“ကြည့်စမ်း..”

သူကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး၊ သူကြင်မှ ကိုယ်ကြင်တဲ့ ။

“ဒီမှာ ..ရှင်ကိုအော်တာ ပြီတီတီမျက်နှာနဲ့ လူကိုမချိုမချင်လုပ်နေလို့ အော်တာ၊ ဒီထက်ဆိုးလာရင် ဝီစီ ထုတ်ပြီး မှုတ်ကိုမှုတ်ပစ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟင်..ဝီစီထုတ်ပြီး မှုတ်မယ် ဟုတ်လား..ဘာဝီစီလဲ”

“အဲဒါ..ရှင်မသိဘူးလားဟင်၊

မိန်းမအခွင့်အရေး

ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့ဝင်တွေပေးထားတဲ့ ဝီစီလေ..ကျွန်မ အခုမှတ်တာနဲ့ ရှင် အချုပ်ထဲရောက်ပြီ..”

“ဟေ..”

ဒီလောက်လေးမေးမိတာတောင် အကြီးအကျယ်ပြဿနာရှာချင်နေတဲ့ ကောင်မလေး။ ကိုယ်လုံးလေးက ဖူးဖူးတင်းတင်းလေးနဲ့ ။ မျက်နှာလေးက တအားစွဲမက်ဖို့ ကောင်းနေပေမယ့် ခါးလေးထောက် ရန်တွေ့နေတာက စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလွန်းလှသည် ။

ရပါတယ်..မင်းလေးဘယ်လောက်ပဲ မာနကြီးကြီး

မင်းထီးရှည်ဆိုတဲ့ ငါက လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာ မင်းယုံထား။

“ဟွန်း..တော်ပါပြီ..မင်းလို စွာပလန်တန် ထန်နေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဆက်ပြီးတော့ စကားမပြောတာဘဲ ကောင်းတယ်..သွားမယ်..သွားမယ်..”

“အမလေး..သွားပါ..သွားပါ..ဟင်း..ဟင်း”

တွေ့လား..ထွက်သွားတာတောင်ကောင်းကောင်း ထွက်မသွားဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးကို မျက်လုံးကြီးပြူး ပြီးတော့တောင် ကြည့်သွားသေးတာ။

အိတ်ကြီးတစ်လုံးလွယ်ပြီး..

ဒီလူ ရပ်ကွက်ထဲကို ဘာလာလုပ်တာလဲ။

*

အခန်း(၂)

“ဟယ်..ဒီအိမ်လည်း မကြိုက်ဘူးလား..ကွိုင်ပဲ”

အိမ်ပွဲစားအပျိုကြီး ဒေါ်သူသူ စိတ်ပျက်သံကလေးဖြင့် ညည်းသည် ။

“မင်းထီးရှည်ရယ်..ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ငှားမယ်ဆိုပြီး ဆိုင်းဘုတ်တင်ထားတဲ့ အိမ်တွေလည်း ကုန်ပြီ၊ လုံးချင်းတွေ နှစ်ခန်းတွဲတွေ ဆောက်လက်စ တိုက်ခန်းတွေပါမကျန်အောင် အန်တီမင်းကိုလိုက်ပြထားတာလေ မင်းထီးရှည်ရဲ့ ..ဒါတွေလည်း မင်းကတစ်ခုမှ မကြိုက်ဘူးဆိုတော့..ဒုက္ခပါပဲ..”

“ဟို..ဟိုလေ အန်တီ..စောစောက အန်တီနဲ့ ကျွန်တော်ဖြတ်လျှောက်လာတဲ့ လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ နှစ်ခန်း တွဲပျဉ်ထောင်အိမ်လေးလေ..အိမ်ရှေ့မှာ ရောင်စုံစက္ကူပန်းပင်ကလေးတွေ အုံ့ခဲနေအောင် စိုက်ထားတဲ့ အိမ်ကလေးလေ..”

“ဟင်..”

သူဒီလိုပြောတော့ ဒေါ်သူသူ မျက်လုံးပြူးသွားသည် ။

“အမလေး..မင်းထီးရှည်ရယ်..ဒီလောက်အခြေကြီးအနေကြီးအိမ်ကိုမှ မင်းကငှားချင်ရသေးတယ်၊ လခကလည်း များ တဲ့ အပြင် သွင်းရမှာလည်း တစ်နှစ်စာကြီးများ တောင်၊ တစ်ခါတည်းသွင်းရမှာ ဆိုတော့..ဒီ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လုံးဝမတန်လို့ မင်းကိုငှားမပေးတာ၊ မေ့လိုက်..မေ့လိုက်..”

နှုတ်ခမ်းလေးကို မဲ့ပစ်လိုက်သလို မျက်နှာလေးကိုလည်း ချီနေအောင် အပျိုကြီးဒေါ်သူသူ မော့သည်။ ။

ခေါင်းတခါခါနဲ့ လည်း သူ့ဆန္ဒကို အပြတ်ပယ်ချ၏။

မင်းထီးရှည်ကတော့ ဒါကိုခွဲမလျော့ပါ။

“ဟိုလေ အန်တီ..လခများ တယ်ဆိုတော့ အိမ်ရှင်က ဘယ်လောက် တောင်ပြောနေလို့လဲ”

“ဟွန်း..ခြောက်သောင်းတဲ့ လေ၊ ခြောက်သောင်းတဲ့ .. တစ်နှစ်စာကို ခုနစ်သိန်းကျော်ကြီးများ တောင် တစ်ခါတည်းပေးလိုက်ရမှာ မင်းလို တိုလီမိုလီ စွယ်စုံပြင်သမားက ဒီလောက်များ တဲ့ ငွေကို ဘယ်လိုလုပ် တစ်ခါတည်းပေးနိုင်မှာလဲ”

“ဟာ..အန်တီ..အဲဒါတော့ အန်တီမှားနေပြီ၊ ဒီရန်ကုန်ကို ထွက်မလာခင်ကတည်းက လိုတဲ့ ငွေကို အပြည့်အစုံဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ရှာခဲ့ပြီးသား..လာပါအန်တီရာ၊ တစ်ခေါက်လောက်ပြန်လှည့်ပြီး အဲဒီအိမ် နေရာလေးကို သေသေချာချာ သွားကြည့်ရအောင်ပါ နော်..အန်တီနော်..ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါဗျာ”

“နောက်မှ နည်းတယ်များ တယ် မင်းမပြောနဲ့ နော်”

“မပြောဘူး အန်တီ..လုံးဝ မပြောဘူး”

“ကဲ..တားလို့ မှ မရလည်း မင်းသဘောပဲ မင်းထီးရှည်၊ အရေးကြီးတာ မင်းတတ်နိုင်ရင်ပြီးတာပဲ၊ တစ်ခုပဲအရေးကြီးတာက အိမ်ရှင်က အရမ်းကပ်စေးနည်းတယ်၊ သူပွဲခမပေးရင် မင်းအိတ်ထဲက စိုက်ပြီး အန်တီကို ပွဲခပေးရမယ်..ဒါပဲ..”

“ပေးမယ် အန်တီ..လုံးဝမပူနဲ့ ”

“ကဲ..ဒါဆိုလည်း မင်းလိုက်ခဲ့..”

ဒါနဲ့ ပဲ ထိုအိမ်ကလေးရှေ့ကို ပြန်ရောက်သွားသည်။ ။

“ဟဲ့..ခြံတံခါးမှာ သော့လေးချိတ်ထားလို့ ပါလား”

“ဟို..ဟိုမှာ လေ အန်တီ..ခြံတံခါးမှာ ခေါင်းလောင်းသေးသေးလေး ချိတ်ထားတယ်လေ၊ ဆွဲလိုက်၊ ဆွဲလိုက်၊ ဟင်းဟင်း..”

“ချလွင်..ချလွင်..”

“မောင်ရေ..အထဲမှာ မောင်ရှိလားဟင်..ရှိရင် ခြံတံခါးလေးဖွင့်ပါဦး မောင်ရဲ့ ..”

အန်တီသူသူက အိမ်ပွဲစားပီပီ အသံစာစာကလေးဖြင့် ပါးစပ်ကလည်း လှမ်းအော် ခြံတံခါးလေးမှာ ချိတ် ထားတဲ့ ခေါင်းလောင်းလေးကိုလည်း အဆက်မပြတ်လေး ဆွဲလှုပ်လိုက်တော့ ခြံရောက်အောင် ပြေးထွက်လာ တာ မူလတန်းကျောင်း ဆရာမလေး ချစ်သော မောင်ရယ်လေ။

“မောင်ရေ..ဒီမှာ လေ..မောင်တို့ အခန်းဘေးကလွတ်နေတဲ့ အခန်းကလေးကို ငှားချင်လို့ တဲ့ ..”

“ လာပြီ..အန်တီသူသူ.. လာပြီ.. လာပြီ..”

“ဟင်း..ဟင်း..”

သူမလေးကိုကြည့်ပြီး မင်းထီးရှည် ရယ်ချင်နေတာ စိတ်ကိုဘယ်လိုမှ ထိန်းထားလို့ မရ။ သို့သော်.. ရယ်ချင်နေသည့် စိတ်ကို မနည်းထိန်းပြီး ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ မင်းထီးရှည် မသိချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်ရသည် ။

ဒါတောင် အန်တီသူသူက သူ့ကိုလှည့်မေးလိုက်သေး၏။

“ဘယ်လိုလဲ မင်းထီးရှည်ရဲ့ ..ဒါလေးကို မင်းကြိုက်တယ်နော်”

“ဟဲဟဲ..သိပ်ကြိုက်တာပေါ့အန်တီ..”

သူ့အသံလေးက ဝမ်းသာအားရလေးနဲ့ အငမ်းမရဖြစ်နေတဲ့ အသံ
လေး။ သူက ကြိုက်တယ်ဆိုတော့
အိမ်ပွဲစားအန်တီသူ့သူသဘောကျသွားပြီပေါ့။

“ကဲ မောင်ရေ..ဒီက မင်းထီးရှည်ကတော့ မြင်လိုက်တာလေးနဲ့ တင်
အရမ်းအရမ်းကို ကြိုက်နေပြီတဲ့ . အန်တီသူ့သူက ကြိုက်ရင်
တစ်လခြောက်သောင်းပေးရမယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာတာလေ၊ ဟင်း ဟင်း..မ
င်းက လည်း ကြိုက်မကြိုက် သေချာလေးတော့ကြည့်လိုက်ဦးနော်..ဒီလို
တောင့်တောင့်တင်းတင်းကလေးနဲ့ သပ်သပ် ရပ်ရပ်ကလေးက ရပ်ကွ
က်ထဲမှာ အရမ်းရှားတယ်လေ၊ ဒါမျိုးလေးရဖို့ မလွယ်ဘူး..မလွယ်ဘူး..”

“ဟင်း ဟင်း..သိပါတယ် အန်တီ၊ သိလို့ လည်း ကျွန်တော်အရမ်းကြို
က်သွားတာ၊ ဒီပုံစံမျိုးလေးရလို့ ကတော့ တစ်လခြောက်သောင်းမပြောနဲ့
တစ်သိန်းပေးရလည်း လုံးဝတန်တယ် အန်တီ..ကျွန်တော့်အတွက်က
တော့ လုံးဝ ဘဲရီးဝတ်ပဲ..”

“ဟင်..ရှင် ဘာစကားပြောလဲ”

မောင် ဟိုလူ့ကို မြင်လိုက်တော့မှ ပိုဒေါသသွားသည် ။

ကြည့်ပါဦး..သူပြောနေတာက ရီသဲ့သဲ့နဲ့ ။

“ဟဲ ဟဲ..ငါဘာပြောလို့ လဲ..”

တွေ့လား..ဒီလူ..

လူကိုကြည့်နေတာလည်း မချိုမချင်နဲ့ ။

“ရှင်..ရှင်..လမ်းမှာ ရီသဲ့သဲ့ပြောခဲ့တာ အားမရလို့ အိမ်ရှေ့အထိ လိုက်လာပြီး ပြဿနာရှာတာပေါ့ လေ..လူကိုများ ခြောက်သောင်းပေးမလေး ဘာလေးနဲ့ ..ထီးပြင် ဖိနပ်ချုပ်သမားလို့ မပြောရအောင် ရှင် တော်တော် မျက်နှာပြောင်တဲ့ လူပဲ”

“ဟယ်..ကြည့်စမ်း..မင်းက ထီးလည်း ပြင်ပြီးတော့ ဖိနပ်ပါချုပ်တယ် ဟုတ်လား..မောင်.. မောင်က ဒါကိုဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ”

အန်တီသူသူ အံ့သြနေတာ မျက်တောင်တွေကော့ပျံ့လျက်။

“ဟာ..သိတာပေါ့..အန်တီသူသူရယ်၊ စောစောကပဲ ဒီလူနဲ့ မောင် လမ်းမှာ စက်ဘီးနဲ့ တိုက်မိပြီးတော့ ပြဿနာဖြစ်လာတာလေ၊ ခုလည်း မောင့်ကိုကြည့်ပြီး အရမ်းကြိုက်သလေး ဘဲရီးဂွတ်လေးနဲ့ ..ဒီလူ..ဒီလူ.. တော်တော်အရှက်မရှိတဲ့ လူ..”

“မင်း..မင်း..အိုးမလုံ အံ့ပွင့်ပြီးတော့ ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ငါပြောတာ တစ်လခြောက် သောင်းပေးရမယ့် ဒီဘက်က အခန်းလေးကို အရမ်းကြိုက်တယ်လို့ ပြောတာ..မင်းလို စွာတေးလန်မလေးကို ကြိုက်ဖို့ ဆိုတာ ဝေလာဝေး..ဝေလာဝေး..ဟင်းဟင်း..”

“ရှင် မျက်နှာမပြောင်နဲ့ နော်”

ဆတ်ဆတ်ထိ မခံနိုင်အောင် ဒေါပွနေရတာ ချစ်သောမောင်ပါ။

“မောင်ရယ်..မင်းထီးရှည်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အန်တီသူသူ တောင်းပန်ပါတယ်..သူက ထီးပြင်ဖိနပ် ချုပ်သမားလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“အို..ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာ လဲ၊ စက်ဘီးနဲ့ တိုက်မိပြီး ပျက်သွားတဲ့ ထီးနဲ့ ဖိနပ်ကို ဒီလူကိုယ်တိုင် လမ်းဘေးမှာ ထိုင်ပြီး ပြင်ပေးချုပ်ပေးသွားတဲ့ ဥစ္စာ..ဒီလူ ထီးပြင် ဖိနပ်ချုပ်သမားမှ ထီးပြင်ဖိနပ်ချုပ်သမား အစစ်..ဒီ

လူလား...ဒီအခန်းကို တစ်လခြောက်သောင်းပေးပြီးတော့ ငှားနိုင်မှာ ..”

“မင်း...မင်းနော်..လူကိုစော်ကားချင်စော်ကား ငါ့စေတနာကိုတော့ မစော်ကားနဲ့ ၊ ငါ့ဟာငါ ထီးပြင် ဖိနပ်ချုပ်သမားမကလို့ ဘာကောင်ကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဘေးက လွတ်နေတဲ့ အခန်းကိုကြိုက်လို့ ငှားတာ၊ ခြောက် သောင်းမကလို့ ခြောက်သိန်းပေးရ ပေးရ ငါငှားတယ်..အဲဒါဘာဖြစ်လဲ..”

“အမလေး..တော်ပါတော့ မင်းထီးရှည်ရယ်..မင်းလည်း မပြောနဲ့တော့၊ မောင်လည်း တော်ပြီ၊ မင်း တို့ နှစ်ယောက်ရန်ဖြစ်နေတာနဲ့ ပဲ ငါက ကြားထဲက အချောင်ငတ်ရတော့မယ်၊ ကဲ..ကဲ..ဖွင့်..ဖွင့် ခြံတံခါးလေးပဲဖွင့်လိုက်..”

“ဟာ..မကြည့်နဲ့ တော့ အန်တီသူသူ..ဒီလူ့ကိုငှားမယ်ဆိုရင် မောင်သဘောမတူဘူး”

မောင်စိတ်ပျက်လက်ပျက်လေးနဲ့ ခေါင်းကလေးကိုပဲ ခါယမ်းနေမိသည် ။ ဒါကို အန်တီသူသူက..

“မောင်ရယ်..မောင်တို့ အိမ်ရှင် အန်ကယ်ဦးငွေတိုးကြီးအကြောင်းကိုလည်း မောင်သိရဲ့ သားနဲ့ .. တစ်လခြောက်သောင်းပေးလို့ ကတော့ ထီးပြင်ဖိနပ်ချုပ်သမားမကလို့ ဘာကောင်ကြီးပဲ လာလာ ငွေမြင်တာနဲ့ ငမ်းငမ်းတက်ငှားတော့မှာ ”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာ အန်တီသူသူရယ်..ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီလူသာ ဒီအခန်းကို ငှားဖြစ်သွားရင် မောင့်ကိုနှောင့်ယှက်တော့မှာ သေချာတယ်..အန်တီသူသူရဲ့ ..”

“ကောင်မလေးကွာ..ငါကပဲ မင်းလေးကို နှောင့်ယှက်ရဦးမတဲ့ ..ဒီမှ

မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်ထား၊ မိန်းမဆိုရင် ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးမှ မပတ်သက်ချင်တော့လို့ အိတ်တစ်လုံးဆွဲပြီး ငါးသိုင်းချောင်း၊ ရေကြည် အသုတ်ကနေ ရန်ကုန်ကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့တာကွ နားလည်လား..ငှားဖြစ်သွားလို့ အခန်းချင်းကပ်ပြီး အတူတူနေရမယ်ဆိုရင် တောင်..မေးတစ်ခွန်းခေါ်တစ်ခွန်းပဲ..ငါနဲ့ ပတ်သက်ဖို့ ဆိုတာ မင်း လုံးဝ မစဉ်းစားနဲ့ ..”

“အောင်မယ်..အောင်မယ်..”

မောင်ဖျတ်ခနဲ ခါးလေးထောက်ကာ စွေ့စွေ့ခုန်သွားရပြီ။

သူကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး။

မိန်းမတွေကို မုန်းသတဲ့ ။

အတူတူနေရင်လည်း မေးတစ်ခွန်း ခေါ်တစ်ခွန်းတဲ့ ။

“ဒီမှာ ရှင့်လို ထီးစုတ် ဖိနပ်စုတ်ပြင်သမား တစ်ယောက်ကို ချစ်သော မောင်လို ကောင်မလေးတစ် ယောက်က ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် လာပတ်သက်မယ်လို့ များ ရှင်ထင်နေလို့ လား..ဟွန်း..ဝေးသေးတယ် နားလည်လား..ရှင်အခုချက်ချင်း ခြံရှေ့ကနေ ပြန်လှည့်ထွက်သွား..”

“မင်းထီးရှည်ရယ်..မောင့်ကိုမှ မခံချင်အောင် မင်းသွားပြောနေပြန်ပြီ ၊ မောင်ကလည်း ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက သူ့အဖေကို စိတ်နာပြီး တော့ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေလာတာလေ၊ မောင်ဆို ရင် တစ်ရပ်ကွက်လုံးက မော့မကြည့်ရဲအောင် လန့်ပြီးသား..”

“ဟွန်း..ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီလို စွာပလန်တန်မလေးတွေနဲ့ တွေ့ရင် အသည်းတွေယားပြီး ရင်ထဲ မှာ ကျလိကျလိဖြစ်လာလို့ ပြောမိတာ၊ ရတယ် အန်တီ..ခုတော့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ဘယ်လောက်ပဲ

ပေးရပေးရ အရွဲ့တိုက်ပြီးတော့ကို ဒီအခန်းကို ကျွန်တော်ရအောင်ငှားမယ်..ဟောဒီခြံရှေ့မှာ ကို ထီးပြင်ဖိနပ် ပြင်ဆိုင်ဖွင့်ပြလိုက်ဦးမယ်..”

“ဟင်..မင်းပြောတော့ အဲလ်ကွန်းတို့ ရေခဲသေတ္တာတို့ ပြင်တဲ့ ဆိုင်ဖွင့်မှာ ဆို..ဒုက္ခပါပဲ..”

“ကြား..ကြားတယ်နော် အန်တီသူသူ..ဒီလူပြောနေတာ အန်တီသူသူ ကြားတယ်နော်”

“ကြားတယ်..ကြားတယ်..”

“ကဲပါ..အန်တီသူသူရယ်..ရှုပ်ပါတယ်၊ အိမ်ထဲလည်း ကျွန်တော်ဝင်မကြည့်တော့ဘူး၊ အိမ်ရှင်ဆီကို သွားပြီး တစ်နှစ်စာ အပြတ်ပေးပြီး စာချုပ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ..သူကပဲ ယောက်ျားတွေကို မုန်းနိုင်မလား၊ ကျွန်တော်ကပဲ မိန်းမတွေကို မုန်းနိုင်မလားဆိုတာ..”

“ရှင့်..ရှင့်လိုလူမျိုး တစ်နှစ်စာမကဘူး ဆယ်နှစ်စာ တစ်ခါတည်းပေးချုပ်လိုက်လည်း မောင် ရှင့်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး၊ အမေနဲ့ သမီး နှစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ ဘေးအခန်းမှာ လာပြီး ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်လုပ်လို့ ကတော့ ရှင် ဂုတ်ဂုတ်ဂုတ်ဂုတ်ဖြစ်ပြီသာမှတ်၊ နာမည်လည်း မှတ်ထားလိုက်ဦး..ကျွန်မနာမည် ချစ်သော မောင်..”

“အေး..ငါကလည်း မင်းထီးရှည်၊ မင်းတွေဆောင်းတဲ့ ထီးထက်တောင်ပိုပြီးတော့ရှည်တဲ့ မင်းထီး ရှည်..”

“ဟွန်း..အမလေး..အမလေး..မိန်းမတွေထက်တောင် ပိုစွာတတ်နေပါလားနော်..ဒုက္ခပါပဲ..”

“ဟင်း..ဟင်း..”

ဒါနဲ့ ပဲ အိမ်ရှင်ဦးငွေတိုးဆီ ရောက်သွားတော့..

ပြောရဆိုရ စာချုပ်ရတာ လုံးဝအဆင်ပြေပါသည်။ ။

“ဦးတောင်းတဲ့ စိတ်ကြိုက်ဈေးကို မောင်ရင်က ပေးတာဆိုတော့ ခြံ
ရှေ့မှာ မောင်ရင်ဘာဆိုင်ဖွင့်မလဲ၊ ကြိုက်တဲ့ ဆိုင်ဖွင့်၊ ဦးသဘောတူတ
ယ်..မောင်ရင် ကိုယ်တတ်ထားတဲ့ ပညာလေးနဲ့ ရိုးရိုးသားသား စီးပွားရှာ
တာ ဦးဘာမှ ပြောစရာအကြောင်းမရှိဘူး ဦးတစ်ခုပဲမှာ ချင်တာက
ဘေးခန်းက ချစ်သောမောင်တို့ သားအမိ နှစ် ယောက်ကိုတော့ ကိုယ့်
ဆွေမျိုးသားချင်းထဲကလို သဘောထားပြီးစောင့်ရှောက်စေချင်တယ်..သူ
က မူလတန်း ကျောင်းဆရာမလေးလုပ်နေသလို၊ အခုခေတ်စားနေတဲ့
စာရေးဆရာမလေးလုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလေ..”

“ဗျာ..ချစ်သောမောင်က စာရေးဆရာမလေးလုပ်ချင်တာ”

ဒီအချက်ကိုတော့ သူ အံ့သြခဲ့ရသလို စာချုပ်ပြီးပြန်လာတဲ့ လမ်းတစ်
လျှောက်မှာ လည်း သူတစ်ယောက် တည်း ပြုံးလာခဲ့မိ၏။

ဘယ်ဆိုးလို့ လဲဟင်..

ဒီချစ်သောမောင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး..

အိမ်ကလည်း ငှားပြီးပြီဆိုတော့ ခြံတံခါးချိတ်ကလေးကို ကိုယ့်ဟာ
ကိုယ်ပဲ တစ်ယောက်တည်းဖွင့်၊ အိမ်ရှေ့လှေကားကနေ အိမ်ပေါ်ကို ကို
ယ့်ဟာကိုပဲ တစ်ယောက်တည်းတက်ကာ ပခုံးထက်မှာ တစ်ချိန်လုံးလွ
ယ် ထားရတဲ့ အိတ်ကြီးကို အိမ်ရှေ့ကြမ်းခင်းမှာ ဗုန်းခနဲ ပစ်ချလိုက်
တော့..

“ဟာ..ကြည့်စမ်း..ရှင်..ရှင်..အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့
သူခိုးကျင့်သူခိုးကြံ ကြံမလို့ ကျွန်မအခန်း ဘက်ကို လာချောင်းနေတာ
လားဟင်..ရှင်ငှားလိုက်ပြီလား..ဟိုဘက်အခန်းကို မတန်တဆပေးပြီး ရှ

င် ငှား လိုက်ပြီလား..”

“ဟုတ်တယ်..အခုပဲ အိမ်ရှင်ဦးငွေတိုးနဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူစာချုပ် အခုပဲချုပ်လာတာ၊ ဟူး..မောလိုက်တာ၊ ငါ့ကို ရေတစ်ခွက်လောက် တိုက်စမ်းပါ”

ကိုယ့်လက်ဖဝါးလေးကိုဖြန့်ကာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်ယပ်ခတ်သလို လုပ်လိုက်ပြီး ချစ်သောမောင် အခန်း ဝက ဆက်တီခုံကလေးမှာ စကားရောဖောရောနဲ့ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုလုပ်ကာ ခပ်တည်တည်ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ချစ်သောမောင်တစ်ယောက် မျက်လုံးကြီးပြူးသွားပြီး တအားကျုံးအော်လိုက်တဲ့ အသံက ရပ်ကွက်ထဲမှာ အနု ကြမ်းစီးခံနေရလို့ အော်လိုက်တဲ့ အသံမျိုး။

“အမလေး..အမလေး..လာကြပါဦး..လာကြပါဦး”

“ဟာ..ဟာ..မင်းဘာဖြစ်လို့ အသံပြကြီးနဲ့ စွတ်အော်နေတာလဲ၊ ပြဿနာပဲကွာ..ကွိုင်ပဲ..”

သူ့မှာ တော့ ခုံမှာ ပဲ ဆက်ထိုင်ရတော့မလိုလို။

ထပဲ ထွက်ပြေးရတော့မလိုလိုနဲ့ ..

“ဟာ..မအော်လို့ ရမလား၊ မအော်လို့ ရမလား..ရှင်က ကျူးကျူးကျော်ကျော် စော်စော်ကားကားနဲ့ သူများ အခန်းဘက်မှာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်ထိုင်နေတာလေ ကြည့်ပါဦး..တစ်သက်လုံးက ခင်လာတဲ့ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေကျနေတဲ့ ..သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းတွေ လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ မရဘူး..ရှင်အခုချက်ချင်း ပြန်ထမလား မထဘူးလား ဆိုတာ တစ်ခွန်းတည်းပြော..”

မောင် အပြတ်ဟောက်ကာ မောင်းထုတ်သည် ။

သူကတော့ မျက်နှာထားတည်တည်လေးနဲ့ သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိ
တဲ့ ဒီဇိုင်းမျိုးနဲ့ ။

“မောင်ရာ..မင်းနဲ့ ငါက ရန်သူတွေလားကွာ”

အောင်မယ်..ကြည့်စမ်း..

ခေါ်လိုက်တာလည်း မောင်တဲ့ ..

ခေါ်စရာလားဟင်..တစ်သက်လုံး ရင်းနှီးလာတဲ့ လူတွေ ခေါ်သလို
မောင့်ကို မောင်လို ခေါ်စရာလား။

“ရှင်..ရှင်..ကျွန်မကို မောင်လို့ မခေါ်နဲ့ ”

“မောင်ရာ..မာနမကြီးစမ်းပါနဲ့ ကွာ၊ မောင့်ကို မောင်လိုခေါ်ကြည့်
တာ ခင်မင်မှု အမှတ်တရလေးနဲ့ ခေါ်ကြည့်တာလေ”

“ဟာ..မခေါ်နဲ့ ..မခေါ်နဲ့ ၊ ကျွန်မနဲ့ မရင်းနှီးဘဲ ရှင်..ကျွန်မကို မောင်
လို့ ဘယ်တော့မှ မခေါ်နဲ့ ၊ ရှင်နဲ့ လည်း ကျွန်မမပတ်သက်ချင်ဘူး”

“မောင်ရာ..စောစောကဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရန်ပွဲတွေကို မင်းမေ့လိုက်ပါကွာ။
အခု..မင်းတို့ ငါတို့ က ရှေးဘဝက ရေစက်ပါလာလို့ ဒီဘဝမှာ အခန်းချ
င်းကပ်လျက်လေးမှာ လာဆုံနေကြပြီပဲဥစ္စာ၊ ဟိုဘဝတုန်းက အတူတူ
ရေစက်ချခဲ့ဖူးလို့ ဒီဘဝမှာ လာပြန်တွေ့ကြတာလေ”

“အမလေး..မလိုဘူး၊ ရေစက်တွေ ရေခွက်တွေ ရှင်ဘာမှ လာပြော
နေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး..ရှင် ဒီ အခန်းမှာ အေးအေးဆေးဆေးနေချင်
တယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ အခန်းဘက်ကို ရှင်ပတ်သက်ဖို့ လုံးဝမကြိုးစားနဲ့
ရှင် အခု ရေသောက်ချင်တယ်မဟုတ်လား..လမ်းမပေါ်က ကုက္ကိုပင်
အောက်မှာ ရေအိုးစင်ရှိတယ်..အဲဒီမှာ သွား သောက်”

မောင်ကတော့ အပြတ်ပဲ။

ဒီလူ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ အရောဝင်လာတာကိုလည်း မောင်လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ အဓိကက မောင် ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်တာ။ ပြီးတော့..ဒီနေ့က မောင် စာသင်နေတဲ့ ကျောင်းလေးလည်း ပိတ်ထားသလို မေမေကလည်း ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံမှာ ဥပုသ် သွားစောင့်နေတာလေ။

ညနေသုံးနာရီလောက်မှ ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံကနေ ဆိုက်ကားကလေးနဲ့ မေမေကပြန်လာတော့မှာ ။ ဘာပဲ ပြောပြော ဒီလူ့ကို မောင် လက်ခံစကားပြောဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ခပ်ပြတ်ပြတ် မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်တာပဲ ကောင်းတယ်။

“ကျွန်မ..ကျွန်မပြောတာ ရှင်းကြားတယ်နော် ဦးမင်းထီးရှည်”

“ကြားတယ်..ကြားတယ်..ငါကြည့်နေတာ မင်းတို့ အိမ်နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဓါတ်ပုံကြီးကို စိတ်ဝင် စားလို့ ကြည့်နေတာ..ဘာလဲဟင် အဲဒီဓါတ်ပုံထဲက အန်တီကြီးက မင်းမေမေလား”

“ဟာ..ရှင် မစပ်စုနဲ့ လေ”

ဒီလူ ဘယ်လိုလူလဲ။

မဆက်ဆံချင်လို့ ခပ်ပြတ်ပြတ်မောင်းထုတ်နေတာလည်း မသွား။ မသွားတဲ့ အပြင် မတ်တတ်ထရပ်ကာ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ရှိနေသည့် ဓာတ်ပုံတွေပစ္စည်းတွေကိုပါ ဟိုဟာကောက်ကိုင် ကြည့်လိုက်၊ ဒီဟာကောက်ကိုင် ကြည့် လုပ်နေတာမောင်ပိုပြီးတော့တောင် ဒေါက်သွားသည် ။

“ဟာ..မကိုင်နဲ့ နော်..မကိုင်နဲ့ ..”

ကြည့်စမ်း..

သည် တစ်ခါ သူကောက်ကိုင်ကြည့်လိုက်တာ ရှိုးကွေ့စလေးပေါ်မှာ ဒေါက်ကလေးနဲ့ ထောက်တင်ထား တဲ့ မောင့်ခါတ်ပုံဟောင်းကလေး။

သွားပါပြီ..

ဒီလူ ဆတ်ခနဲ ကောက်ကိုင်ကြည့်နေပြီ။

“ဟာ..ဒီဓာတ်ပုံလေးက မင်းငယ်ငယ်က ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေး လားဟင် မောင်..ဂါဝန်လေးနဲ့ ရိုက်ထားတာ တကယ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်သိလား..ဒီခါတ်ပုံလေး ငါ့ကိုပေးမလား”

“ဘာပြောတယ်”

မောင် ထခုန်မိတော့မတတ် ပေါက်ကွဲသွားသည် ။

“ရှင်ကများ ရာရာစစ ဓာတ်ပုံပေးမလားလေးဘာလေးနဲ့ ရှင်တော်တော် တရားလွန်နေပြီသိလား..ရှင် ရဲသဲ့သဲ့လုပ်နေတာလည်း ကျွန်မ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ရှင်အခုထွက်သွား..”

မောင် မျက်နှာထားတင်းတင်းလေးနဲ့ မောင်းထုတ်တော့မှ ။

“မောင်ရာ..မင်းဘာလို့ ငါ့ကို ဒီလောက်တောင် စွတ်ဟောက်နေတာလဲကွာ..ငါက..မင်းပုံစံလေး ကို သဘောကျလို့ ကြည့်နေတာပါ”

“မကျနဲ့ ..မကျနဲ့ ..ရှင်သဘောကျစရာအကြောင်း ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ ကြားမှာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ နောက်လည်း ကျွန်မတို့ အခန်းဘက်ကို ရှင်လုံးဝမလာနဲ့ ..”

မောင်..ဒီလူနဲ့ စကားပြောနေရတာလည်း လိပ်ပြာမလုံ။

တစ်အိမ်လုံးမှာ ဒီလူနဲ့ မောင် နှစ်ယောက်တည်းရှိနေတဲ့ ဥစ္စာ။

“ဟာ..အဲဒါ မင်းတကယ်ပြောတာ..”

“ဟာ..တကယ်ပြောနေတာလေ ဦးမင်းထီးရှည်ရဲ့ ..နောက်ဆိုရင် ဒီဘက်အခန်းနဲ့ ရှင် လုံးဝလာ မပတ်သက်ပါနဲ့ ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေကို ကျွန်မမုန်းတယ်..”

“ဟွန်း..ရပါတယ် ချစ်သောမောင်..ငါက ဘုဘောက်နဲ့ စခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးကို အဆုံးသတ်ပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးမှုဆိုတဲ့ အမှတ်တရသစ်ပင်လေးကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လေး စိုက်ချင်ခဲ့တာပါ”

“ဟင်း..ဟင်း..ရှင်ဒီမှာ လာပြီး အပြောကောင်းမနေနဲ့ ဘယ်သူက ရှင်နဲ့ ရင်းနှီးချင်တယ်ပြောလို့ ရှင်က အိပ်စိတ်တန်းရှင်းတို့ ဖို့ ကြိုးစားနေတာလဲ၊ ဒီမှာ ..နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ရှင်ကို တစ်ခုပဲပြောလိုက်မယ်၊ နောက်..ဘယ်တော့မှ ကျွန်မဆီက ခင်မင်မှုတွေကို ရှင်မမျှော်လင့်နဲ့ ..ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေကို လုံးဝအပြတ် အသတ် ကျွန်မမုန်းတယ်”

မောင်ပြောလိုက်တာလည်း ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အတိုင်း နာနာကျင်ကျင် ခါးခါးသီးသီး ပြောလိုက်မိတာပါ။

ဒါကိုလည်း သူက နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကြည့်ကာ..

“ဟွန်း..ငါကတော့ အမုန်းတွေနဲ့ သံသရာလည်နေမှာ ကြောက်လို့ အလုံဖြူလေးပြဖို့ ကြိုးစားလိုက်မိ တာလေ၊ ဒါကို မင်းလက်မခံနိုင်ဘူးဆိုလည်း မင်းသဘောအတိုင်းပဲပေါ့၊ ရပါတယ်..မင်းကိုလည်း ဒီနေ့ကစပြီး ငါနားလည်အောင် ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်၊ ကဲ..ဘယ်မှာ လည်း ဟိုဘက်အခန်းသော့..”

“ဒီမှာ ပါ..ဒီမှာ ပါ..ဟင်း..ဟင်း..”

အထုတ်အိတ်ကြီးမ,ကာ ဟိုဘက်ခန်းထဲကို သူ ဝင်သွားသည် ။

သည် တော့မှ ပါးလေးနှစ်ဖက် ချိုင့်ဝင်သွားအောင် ခပ်မဲ့မဲ့လေးပြီး

လိုက်မိတာ ချစ်သောမောင်ပဲပေါ့။ မောင့်အတွက်တစ်ခုပဲ ထူးဆန်းနေ
တာက..

ဒီလူ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီအခန်းကို ငှားလိုက်သလဲဆိုတာ။

ပြောရရင်..ဒီလူ ရိုးသားရဲ့ လား။

*